

РЕШЕНИЕ

№ 13

гр. София, 28.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВОЕННО-АПЕЛАТИВЕН СЪД в публично заседание на шести октомври през две хиляди двадесет и пета година в следния състав:

Председател: бриг. генерал РУМЕН ЛЮБ.
ПЕТКОВ

Членове: полк. ПЕТЬО СЛ. ПЕТКОВ
полк.ЮЛИЯН В. БАНКОВ

при участието на секретаря ЕМИЛИЯ П. СТОЯНОВА
като разгледа докладваното от полк.ЮЛИЯН В. БАНКОВ Въззивно административно наказателно дело № 20256000600020 по описа за 2025 година

с участието на прокурора ст. лейт. М.Д.,

образувано по протест на прокурор от Военно-окръжна прокуратура – София и въззивна жалба и допълнения към нея срещу решение № 2/20.05.2025 г. по АНД № 65/2024 г. на Военен съд – София.

С обжалваното решение обвиняемата майор К. С. П. от ***** – С. е призната за виновна в това, че на 27.10.2023 г., около 08.25 часа в помещението на Служба „*****“ във ***** – С., извършила непристойни действия, грубо нарушаващи обществения ред и изразяващи явно неуважение към обществото, като блъснала в гърдите полк. Х. Г. Д. и му крещяла, че той е „*****“ и „доказан *****“, поради което и на осн. чл. 325 ал. 1 от НК и чл. 78а от НК съдът я е освободил от наказателна отговорност като ѝ е наложил административно наказание „глоба“ в размер на 3000 лв., както и обществено порицание, което да се изпълни чрез прочитане на решението пред колектива на *****.

В протеста се твърди, че решението на първоинстанционния съд е частично незаконосъобразно по отношение на кумулативно наложеното на обвиняемата наказание „обществено порицание“. Сочи се, че такова наказание

не е предвидено в нормата на чл. 78а ал. 1 от НК. Иска се решението на първоинстанционният съд да бъде изменено като се отмени кумулативно наложеното наказание „обществено порицание“ на обвиняемата.

Във въззивната жалба от 27.05.2025 г. защитникът на обвиняемата адв. П. от САК иска решението на ВС – София да бъде отменено, тъй като не е осъществен фактическият състав на престъплението, за което е повдигнато обвинението. Сочат се конкретни доводи. Прави се извода, че обвиняемата е следвало да бъде оправдана. Отделно се изтъква, че и наложеното наказание е явно несправедливо и прекомерно по размер. В допълнения към жалбата от 30.05.2025 г. и 19.06.2025 г. обвиняемата иска отмяна на първоинстанционното решение поради недопустимост и нарушаване на материалния и процесуалния закон. Във второто допълнение към жалбата се сочат конкретни доводи защо следва да бъде отменено решението на Военен съд - София, като се изтъква, че не е налице явно неуважение към обществото в конкретния случай. Възможно е да има неуважителни действия към полк. Д., но това е сторено от обвиняемата в момент на емоционален срыв, тревожност, защото ѝ е отворена личната кореспонденция.

В съдебно заседание прокурорът иска актът на първоинстанционния съд да бъде оставен в сила като само се отмени кумулативно наложеното наказание обществено порицание, тъй като такова наказание не е предвидено в закона за налагане. Прави се извод, че актът е правилен и законосъобразен с оглед обективен анализ на събраните доказателства по делото. Изтъкват се конкретни доводи защо се касае за деяние по чл. 325, ал. 1 от НК, като се акцентира на изпълнителното деяние на това престъпление. В заключение се иска протестът на първоинстанционния прокурор да бъде уважен в частта относно наложеното наказание обществено порицание, което следва да бъде отменено, а в останалата част решението да бъде потвърдено.

В съдебно заседание защитникът на обвиняемата поддържа жалбата и допълненията към нея. Сочи доводи защо не се касае за деяние по чл. 325, ал. 1 от НК и се прави извода, че обвиняемата м-р К. П. следва да бъде призната за невинна и оправдана по това обвинение. Сочи се, че ако се приеме, че има непристойни действия, то е трябвало да бъдат отправени към обществото, а не както в случая при личен скандал между м-р П. и полк. Д.. Твърди се, че не е нарушен обществения ред, нито е проявено неуважение към обществото, тоест няма осъществен фактически състав. Случаят е резултат от влошени лични взаимоотношения между обвиняемата и полк. Д.. Изтъква се, че в помещението са били само те двамата, а останалите свидетели, които обвинението сочи като очевидци не са присъствали и не са видели и чули нищо. Защитата посочва, че обвиняемата м-р П. е изтърпяла вече наказание за този случай, тъй като е имало отделени материали и е образувано друго наказателно дело и в този смисъл не може два пъти за едно и също нещо да ѝ бъде търсена отговорност. Отделно се сочи, че наложеното наказание е явно несправедливо. В заключение се иска отмяна на решението на първоинстанционния съд.

В съдебно заседание обвиняемата м-р П. поддържа казаното от защитата си. Изтъква, че на досъдебното производство редица длъжностни лица имат очевадни пропуски. Твърди, че мястото на деянието е регистратура за неklasифицирана информация, която е с видеонаблюдение. От видеозаписите ще е видно как тя е удряна, блъскана и изведена по насилствен начин от помещението. Сочи се, че в помещението са били само тя и полк. Д. без никакви други свидетели. Няма конкретика на обвинението срещу нея, което не се доказва нито чрез свидетели, нито чрез видеозаписи, а единствено на база неясните възприятия на полк. Д.. Обвиняемата заявява, че не знае за какво е осъдена на първа инстанция, тъй като е абсолютен лаик, но желае първоинстанционния акт да бъде отменен и да бъде призната за невинна. В последната си дума обвиняемата м-р П. иска съдът да прогледне и справедливо да обсъди решение в името на народа, че един човек е набеден за престъпление, което не е извършил. Обвиняемата се счита за абсолютно невинна като сочи, че от две години няма достъп до стаята си във ***** и е лишена от конституционното си право на труд, което означавало, че държавата я кара да убива деца, за да оцелее тя и нейното дете. В момента била без никакъв статут – нито граждански, нито военен, нито има право да отиде на борсата. Институциите на България я подстрекавали да извършва престъпления. Пречи ѝ се да се развива интелектуално и да продължи работата си като научен работник.

Военно-апелативният съд, като прецени всички събрани по досъдебното производство и пред първоинстанционния съд доказателства, доводите и възраженията на страните и след като извърши цялостна проверка на обжалвания съдебен акт съобразно изискванията на чл. 314 от НПК установи следното:

Протестът, жалбата и допълненията към нея са подадени в срок от легитимни лица (прокурорът и обвиняемата чрез своя защитник) и са процесуално допустими.

Първоинстанционният съд е приел за установена следната фактическа обстановка:

Обвиняемата майор К. С. П. - ***** в катедра „*****“ на факултет „*****“ на ***** „*****“, е родена на ***** г. в гр. Ш.. Живуща в гр. С., жк. *** *****. Служи в *** от 2001 г., а във ***** - от 2019г. Назначена е на настоящата си длъжност на 01.07.2022 г. В службата си проявявала по време на работни срещи и *** съвет крайна неконструктивност, често проявявала невъздържаност в поведението си, позволявала си лични нападки към началника на ******, правила записи въпреки изричното несъгласие на ***** и след това ги разпространявала по електронната поща. Не разработвала нови учебни материали, въпреки поставената ѝ задача за това. В процеса на научната ѝ атестация показала непознаване на регламентиращите документи, заявила нереални заявки за осъществена аудиторна и неаудиторна

заетост, както и оказвала натиск върху *****. През 2023 г. **** „*****“ утвърдил оценка на майор П. за личния и принос в дейностите на ***** живот - „незадоволителен принос“, атестационна група „*****“ - не отговаря на заеманата длъжност. След тази оценка м-р П. проявила още по - конфликтно и рисково (по смисъла на §1, т.6 от *****) поведение по отношение на четирима членове на академичния състав на катедрата. Това довело до невъзможност да се провеждат ***и съвети в нейно присъствие. Обв. П. проявявала неспазване на правилата за воинска вежливост при взаимоотношения с по-старши офицери, системно отправяла несъстоятелни обвинения към началника на катедрата и академичния състав, правила оценки за компетентността на хабилитирани лица, проявявала невъздържаност, задачите изпълнявала частично, а при трудност губела интерес.

На 27.10.2023г. около 08:15ч. обвиняемата майор К. П. отишла в помещението на служба „*****“ на ***** „*****“ - гр. С., бул. „*****“ № ***, за да получи лична кореспонденция. Обв. м-р П. посочвала адрес за кореспонденция в лично качество с различни институции адреса на ****, вместо домашния си адрес. По тази причина личната ѝ кореспонденция се получавала в ****. Съгласно установения вътрешен ред писмата за обв. м-р П. били разпечатвани от служители на ***, наред с останалата входяща поща, и били представяни на началника на учреждението за разпределяне. Св. Д. С. ѝ подал документите, заедно с копие на първия лист за подпис, че получава документите си, съгласно установения в *** ред. Когато видяла личната си кореспонденция отворена и с поставена резолюция от служител на ***, обв. м-р П. без видима причина започнала на висок тон да търси отговорност на служителите на ****, намиращи се в помещението - свидетелите - цивилни служители Д. К. С., Е. И. А., Д.И.Т., Л.Б.Т. и подполковник И.Г.И., защо са разпечатали пощенските пликове на личната ѝ кореспонденция. Приемната била обособена от останалата част от голямото помещение, в което служителите работели, с преградни стени /паравани/, недостигащи до тавана, поради което разговорите се чували от всички. Заявила, че ще „ѝ закрие“ и служителите „са никакви“. Заявила също, че няма да се подписва за нищо и попитала кой им е началника. Св. Д. С. ѝ казал, че ще го повика и се обадил на св. полк. Х. Г. Д., като го уведомил за инцидента. Междувременно обв. м-р П. продължила на висок тон да повтаря, че са ѝ чели документите и че няма да подписва нищо. Около 08:25ч. на 27.10.2023г., полк. Д. влязъл в помещението и попитал за проблема. Св. Д. С. му обяснил, че обв. м-р П. не искала да се подпише за получаване на документите, какъвто бил редът. Полк. Д. обяснил със спокоен тон на военнослужещата, че е необходимо да се разпише, защото такива били вътрешно-ведомствените правила в институцията, в която тя работела. Тогава отново на висок тон обв. м-р П. извикала: „Какви сте вие, че ми четете кореспонденцията?“. Полк. Д. ѝ направил забележка, че не спазва Устава за войсковата служба на Въоръжените сили на Република България и, че не се разговаря по този начин с по-старши офицер. Разпоредил ѝ да се изправи, когато говори с по - старши офицер. Обв. м-р П., която седяла до

този момент, се изправила и внезапно яростно се разкрещяла на свидетеля полк. Д., като го нарекла: „****“ и „доказан ****“, както и го блъснала с лявата си ръка в областта на гърдите. Полк. Д. запазил самообладание и се опитал да я респектира с въпроса: „Какво направи току-що?“. Обвиняемата крещейки отговорила, че никой нищо не е видял, че той я е ударил и, че той „съска“. Инцидентът бил видян от св. Д. С. през отворения прозорец на гишето на приемната, а произнесените обиди от страна на обв. м-р П. към полк. Д. били чути от свидетелите подп. И.И., ц.сл. Д.Т. и ц.сл. Л.Т.. Св. полк. Д. отново настоял обв. м-р. П. да си вземе документите срещу подпис. Военнослужещата, обаче, демонстративно напуснала помещението без разрешението му, а след няколко минути се върнала в приемната на службата, дръпнала от ръцете на полк. Д. копие на документа, на което тя трябвало да се подпише за удостоверяване на получаването му и отново шумно напуснала помещението, без разрешение.

Описаната фактическа обстановка първоинстанционният съд е приел за установена от доказателствата, събрани в досъдебното производство, а именно:

Том I: л. 14 – 15 - разпит на свидетел полк. Х. Г. Д.; л. 16 - разпит на свидетел полк. Х. Г. Д.; л. 17 – 18 - разпит на свидетел д-р Ц.В.М.; л. 19 – 20 - разпит на свидетел о.з. полк. Д. К. С.; л. 21 – 22 - разпит на свидетел Л.Б.Т.; л. 23 – 24 - разпит на свидетел Д.И.Т.; л. 30 – 31 - разпит на свидетел подп. И.Г.И.; л. 33 - разпит на свидетел Е. И. А.; л. 38 - писмо рег. № **** с описани в него и приложени 12 броя документи от л.41 до л.77, а именно:

л. 41 – 44 – заверено копие от доклад-анализ от **** рег. № **** г.; л. 45 – 47 – копия от болнични листа – 3 броя; л. 48 – 56 – копия от писма; л. 57 – 58 – изследвания от ВМА; л. 59 – 61 – заверено копие от протокол № ***/28.06.2023 г.; л. 62 - 64 - заверено копие от заповед на началника на **** „****“ – С. № ***-1/08.01.2024 г.; л. 66 -67 – доклад; л. 72 – заверено копие от служебен картон; л. 73 – 77 - заверено копие от заповед на началника на **** „****“ – С. № ***-1/08.01.2024 г.;

л. 78 – справка за обжалвана заповед; л. 82 – 83 – справки за съдимост; л. 84 - 85 - справка от информационен масив „БДС“- МВР; л. 93 – служебна бележка; л. 85 – данни за лица, променили името си; л. 101 - справка за съдимост; л. 119 – 122 – справка по фактическа обстановка по делото;

Том II: л. 3 – 4 - копие от ежедневен бюлетин за допуснати инциденти в МО на БА; л. 10 – 15 – копия на ежедневни бюлетини № 301/28.10.2023 г., ведно с допълнително донесение от инцидент и съпроводителен имейл; л. 28 – 29 – докладна записка; л. 30 – 31 – докладна записка; л. 32 – 33 – писмо; л. 34 – 36 – приемо-предавателен протокол; л. 37 – 39 – заверени копия от 2 броя заповеди на началника на **** – С.; л. 66 – 68 – кадрова справка; л. 69 – 70 – копие от договор за военна служба № ***/26.05.2010 г.; л. 71 – заверено копие от допълнително споразумение към договора за военна служба № **** г.; л. 72 – копие от служебен картон; л. 73 – 77 – характеристика на м-р К. С. П. (Д.)

***** в катедра „*****“ факултет „*****“ ***** „*****“ от началника на катедра „*****“ от полк. доц. д-р Д. Д.; л. 86 – 90 – заверено копие от заповед на началника на ***** „*****“ – С. № ***-1/08.01.2024 г.; л. 91 – 92 – докладна записка; л. 93 – 94 – докладна записка; л. 106 – 107 – докладна записка; л. 108 – 112 - докладна записка.

При така установената фактическа обстановка първоинстанционният съд е намерил, че от правна страна обвиняемата майор К. С. П. е осъществила състава на престъпление по чл. 325, ал.1 от НК, тъй като на 27.10.2023г., около 08,25ч. в помещението на служба „*****“ на ***** „*****“ - гр. С., извършила непристойни действия, грубо нарушаващи общественя ред и изразяващи явно неуважение към обществото, като крещяла на полк. Х. Г. Д., блъснала го с лявата си ръка в областта на гърдите и го нарекла „*****“ и „доказан *****“ в присъствието на свидетелите: Д. К. С., Д.И.Т., Л.Б.Т. и подп. И.Г.И..

След задълбочен и внимателен анализ на всички събрани по делото писмени и гласни доказателства настоящият въззивен състав намира първоинстанционното решение за правилно и законосъобразно с изключение на наложеното наказание обществено порицание, а доводите в жалбата, допълненията към нея и в пледоарията на защитата на обвиняемата за неоснователни.

По делото са събрани необходимите доказателства, които са дали възможност на съда правилно да оформи вътрешното си убеждение, което е отразено в мотивите. Те от своя страна са обосновани, изчерпателни и кореспондиращи с приетата фактическа обстановка и формалната логика. Изготвени са съгласно изискванията на чл. 305, ал. 3 от НПК и в тях съдът по убедителен начин е отговорил на въпросите по чл. 301, ал. 1 от НПК. Мотивите са аналитични и позволяват на страните и на въззивната инстанция да проследят начина, по който е формирано вътрешното убеждение на съда.

Приетата от съда фактическа обстановка е в съответствие с доказателствата по делото и се възприема изцяло от въззивната инстанция, която не счита за нужно да я преповтаря.

Правилно първоинстанционният съд е приел, че обвинението се доказва по един безспорен начин с оглед показанията на свидетелите дадени на досъдебното производство ,а именно: пострадалият от деянието полк. Х. Д., който подробно описва думите, отправени към него от обвиняемата, а именно „*****“, „доказан *****“ и блъскане с ляв юмрук в гърдите; о.з. полк. Д. С., който чул обвиняемата да нарича Д. „*****“ и блъскането с ръка в гърдите; Л.Т., която чула обвиняемата П. да нарича свидетеля Д. с думата „*****“; Д.Т., която чула обвиняемата да нарича три пъти свидетеля Д. с думата „*****“ и го е изблъскала според нея с гърди и подп. И.И., който чул П. да нарича Д. с думите „*****“ и „доказан *****“, а после възприел думите на полк. Д., отправени към обвиняемата „Не ме блъскай“, по което разбрал, че тя го е блъснала. Всички тези свидетели очевидци били възмутени от нанесените обиди и действия на обвиняемата спрямо по-висш офицер и проявената агресия не само към него, но и към тях, тъй като скандалът възникнал първо между обвиняемата и служителите на служба „*****“, които се намирали в

помещението на тази служба. Самият полк. Д. посочва възмущението си от поведението на обвиняемата и фактът, че е изпитал срам от думите и, а от удара не толкова болка, колкото обида. Същият е категоричен, че П. му е уронила авторитета пред подчинените му служители, посочени по-горе, очевидци на деянието. С оглед изложеното въззивната инстанция не приема доводите на защитата и обвиняемата, че на инцидента са присъствали само тя и свидетеля полк. Д.. Не са доказани и твърденията на обв.П. за това, че помещението на служба „*****“ е с видеонаблюдение и че целия инцидент е записан. Видно от официалния отговор на началника на *** ** С.П. /л.83 от АНД №65/24г. по описа на Военен съд - София/ е, че в помещението на тази служба никога не е била изградена система за видеонаблюдение.

Правилно първоинстанционният съд е приел, че извършеното от обвиняемата съставлява непристойни действия (обиди, удар), които по своята същност и съвкупност са скандализирали обществото, а тя е извършила това пред не малък брой служители на *** и спрямо по-старши офицер. Деянието е извършено от П. с пряк умисъл – съзнавала е общественно-опасния характер на същото, предвиждала е общественно-опасните последици и е искала тяхното настъпване.

Въззивната инстанция не приема аргументите на защитата и на самата обвиняема, че действията ѝ не са насочени към нарушаване на обществения ред и помещението, където е станал инцидента не е публично място, а в случая се касаело за междуличностен скандал между м-р П. и полк. Д.. Съгласно Постановление № 4/1974 г. по н.д. № 4 на Пленума на Върховния съд законът не е въздигнал за признак на престъплението изискването деянието задължително да е осъществено на публично място. Важното в случая е, че хулиганските действия на П. са станали достояние и на други лица (пострадалият и четиримата свидетели-очевидци). Основният критерий в случая е не къде е извършено деянието, а дали то е засегнало грубо реда и общественото спокойствие. Безспорно деянието е извършено в държавна институция (*****) пред много хора, като думите и действията на обвиняемата спрямо полк. Д. са брутални, с което обществения ред е нарушен грубо. Думите и действията на П. са възприети от присъстващите свидетели (пострадалият полк. Д., Д. С., Д.Т., Л.Т. и подп. И.И.), които са били силно възмутени от тях. Извършеното от П. е с висока степен на обществена опасност и е скандална демонстрация против този обществен ред и неуважение към обществото, тъй като засяга държавни, обществени, лични интереси и общоприетите норми за нравственост.

В тази насока основният съд подробно в мотивите си е посочил и коментирал тези доказателства, посочил е защо не приема защитната версия на обвиняемата и въззивната инстанция възприема тези мотиви изцяло.

С оглед изложеното правилно първоинстанционният съд е приел, че с деянието си обвиняемата м-р П. е осъществила състава на престъплението по чл. 325, ал. 1 от НК.

Въззивната инстанция не приема доводите на защитата, че обвиняемата П. вече е наказана за това деяние по друго наказателно дело. Информацията за

водените дела спрямо обвиняемата е публична и е видно, че другите две дела, водени срещу нея похд № 56/2023 г. и анд № 24/2025 г. – и двете на Военен съд – София, касаят съвсем различни случаи и деяния, нямащи нищо общо с предмета на разглеждане на настоящото дело.

Наложеното от основния съд административно наказание „глоба в размер на 3000 лева“ е законосъобразно определено и е справедливо по размер, като са отчетени и смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства на обвиняемата. Налице са били основанията за прилагане на разпоредбата на чл. 78а от НК, като те подробно са посочени в първоинстанционния акт.

Що се отнася до наложеното кумулативно наказание „обществено порицание“, което да бъде изпълнено чрез прочитане на решението пред колектива на ***** „*****“, Военно-апелативният съд счита, че същото следва да бъде отменено, доколкото разпоредбата на чл. 78а от НК не предвижда подобно наказание. В тази насока протеста на прокуратурата следва да бъде уважен. Решението на основния съд в останалата си част следва да бъде потвърдено.

При извършената служебна проверка, настоящата инстанция намери, че при разглеждането на делото не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които са довели до ограничаване правата на страните по делото и че липсват основания за отменяне или изменяне на решението.

По изложените съображения и на основание чл. 334, т. 3 и т. 6, чл. 337, т.5 и чл. 338 от НПК, Военно-апелативният съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 2/20.05.2025 г. по АНД № 65/2024 г. на Военен съд – София в частта, с която на обвиняемата м-р К. С. П. е наложено наказание „обществено порицание“, което да бъде изпълнено чрез прочитане на решението пред колектива на ***** „*****“.

ПОТВЪРЖДАВА решението в останалата му част.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____